VYDÁVÁ MĚSTO VOLARY MĚSÍČNÍK ZDARMA

Volarský zpravodaj

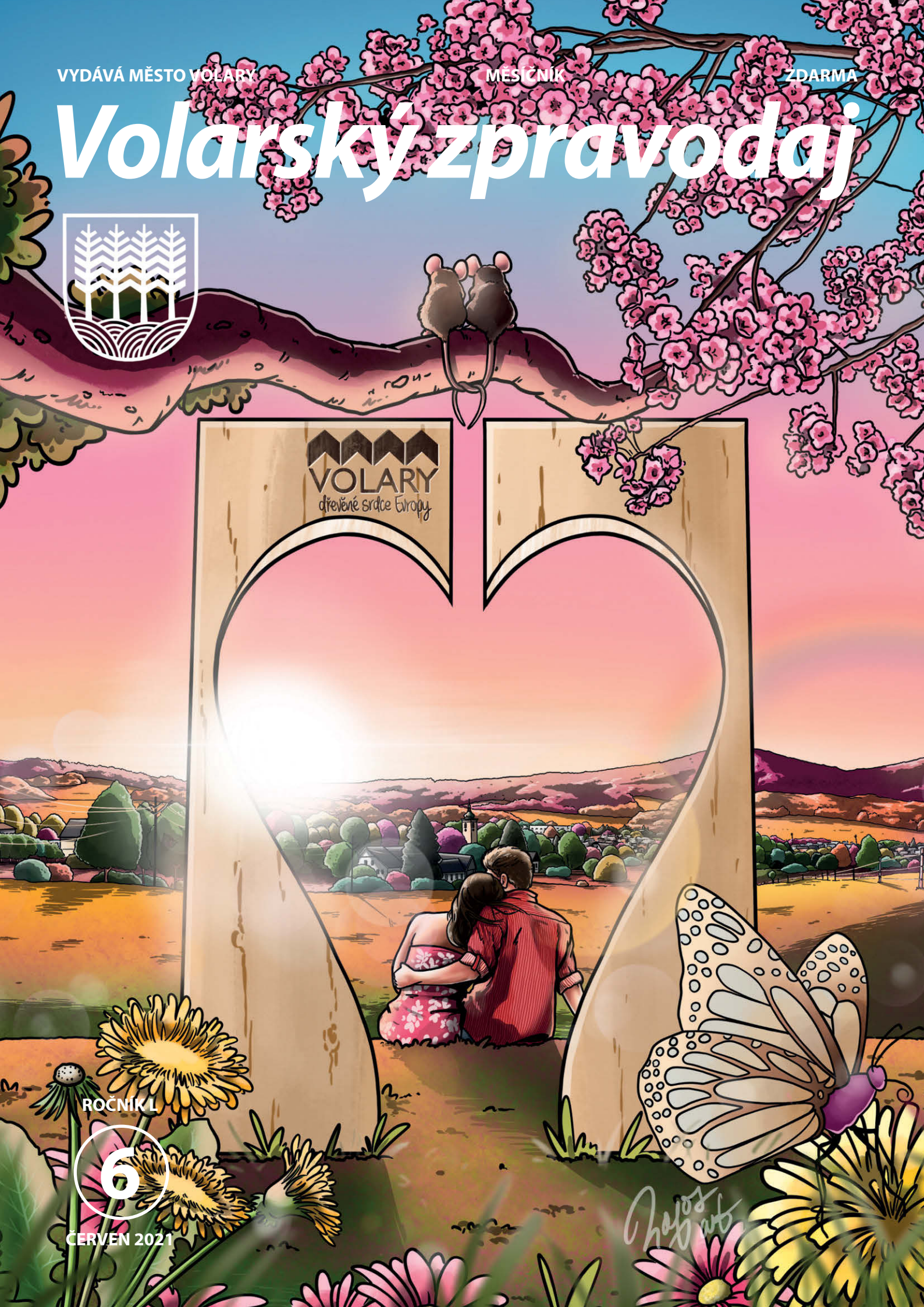

ROČNÍK L
6
ČERVEN 2021

Oslavy osvobození 2021

Foto měsíce

Cyklistika se ve Volarech vždy těšila velkému zájmu. Což dokazují jak staré fotografie, tak v dnešní době nacpané cyklovlaky. A pro ty, kdo rádi šlápnou do pedálů, se mnohé chystá a plánuje. Tak se nechte překvapit.

ZPRÁVY Z RADY MĚSTA

Město Volary obdrželo smlouvu o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí České republiky na akci: „Snížení energetické náročnosti veřejného osvětlení města Volary". Výše podpory představuje 85 %.

RM bere na vědomí informace o plnění rozpočtu, stavu účetnictví, stavu finančních prostředků na bankovních účtech a stavu nezaplacených pohledávek k 30. 4. 2021.

RM schvaluje vyhlášení návrhu na prodej pozemku pro výjezdovou základnu zdravotnické záchranné služby Jihočeského kraje.

RM schvaluje výzvu k podání nabídky a k prokázání kvalifikace veřejné zakázky: „Rekonstrukce ulic Kollárova, Krátká a Revoluční I. ve Volarech".

Zastupitelstvo Města Volary se ke svému jednání sejde v pondělí 28. června 2021 v 17:00 v Radničním sále.

Více na www.mestovolary.cz

KIC VOLARY

- **PŘÍJEM PŘÍSPĚVKŮ**
  Infocentrum Volary, Náměstí 325, Volary,
  e-mail: zpravodaj@kic-volary.cz, tel.: 602 138 498
- **UZÁVĚRKA PŘÍSPĚVKŮ DO PŘÍŠTÍHO ČÍSLA VOLARSKÉHO ZPRAVODAJE BUDE 15. ČERVNA 2021**

Doba pokovidová

Konečně se to pomalu, ale jistě láme. Obchody se otevřely, školní lavice se postupně zaplňují a co nevidět si dáme oběd v restauraci. Na hřišti se hraje kopaná a své sousedy a známé vídáme bez zahalených obličejů. Pomalu, ale jistě se rozjíždí kultura. Počty nakažených se místo v tisících denně počítají ve stovkách a nemocnice se vyprazdňují. Sice to všechno má své „ale" a někde vzadu stále rezonuje nejistota, zda nás Covid opět nesrazí k zemi, zda se neobjeví nějaká cizokrajná mutace, která nás převálcuje. Ale věřme, že bitva je u vítězného konce a náš život se v řádu měsíců vrátí tam, kde byl na počátku minulého roku.

Avšak stejně jako není dobré se po dlouhém půstu nacpat tučným jídlem, i v tomto případě bude dobré se rozjíždět pozvolna. Nechtít dohnat vše v co nejkratší době, lhostejno ať již jde o zaměstnání, podnikání, školu či zábavu. Nezahltit se úkoly, prací, aktivitami. Všechno má svůj čas a mnohé věci a události musí dozrát. Nenechme se zlákat rychlým startem, ale vstupme do „poválečné" doby s pokorou, rozmyslem a se vším, co jsme se během uplynulého půldruhého roku dozvěděli. O sobě, o svých přátelích, o prioritách. Nezapomeňme na nové cesty, metody, na zcela jiný styl přemýšlení, ale třeba i jiný pohled na své zdraví či hygienické návyky.

I když nám Covid až neskutečně mnoho vzal, zanechal za sebou zkázu v podobě desítek tisíc mrtvých jen v České republice a připravil o živobytí a životní jistoty statisíce lidí, na druhé straně jsme něco málo získali.

Mnoho z nás si víc váží své práce a děti možnosti chodit do školy. Poznali jsme, že kolem sebe máme lidi, kteří nám přispěchají na pomoc, když budeme v nouzi. Zažili jsme pocit sounáležitosti. A také nám epidemie vzala náš bohorovný klid, že se nikdy něco podobného nemůže stát. Paradoxně nás takováto ztráta bezpečí může v budoucnu ochránit od mnohem větších katastrof.

Náš život se změnil, protože i my jsme se změnili. Byla by velká škoda nechat si proklouznout mezi prsty poznání a prožitky, které nás můžou posunout dál. Jen si je musíme každý sám za sebe uvědomit.

Vít Pavlík – starosta

VOLARSKÝ ZPRAVODAJ ■ periodický tisk územního samosprávného celku ■ vydává Město Volary ■ redakce: KIC Volary, Náměstí 25, 384 51 Volary, e-mail: zpravodaj@kic-volary.cz, tel.: 602 138 498 ■ Názory redakce se nemusí vždy ztotožňovat s názory dopisovatelů. ■ Redakce si vyhrazuje právo na úpravu délky textů, za původnost a obsahovou správnost ručí autor. ■ Vychází v nákladu 1 650 ks vždy první týden v daném měsíci. ■ Reg. č.: MK ČR E 12494 ■ Kresba na titulní straně Jakub Rákosník. ■ Grafické zpracování a tisk: TISKÁRNA ČERNÝ, s. r. o., Černá v Pošumaví .

Chytrá péče pro seniory

Na konci minulého měsíce mě navštívila paní Rabenhauptová, která se na Městském úřadě v Prachaticích zabývá komunitním plánováním a prevencí kriminality. Je známá zejména svými aktivitami pro seniory a tělesné postižené. Přišla mě seznámit s projektem společnosti Chytrá péče s.r.o. Přinesla mi zařízení ve tvaru hodinek. Jen tak zběžně mi řekla, o co se jedná. Pak už jsem prostřednictvím internetových stránek a telefonicky přímo s pracovníky společnosti zjistila více a musím říct, že mě to velice zaujalo.

O co se jedná a pro koho je to určeno?

Chytrá péče je registrovaná sociální péče, která je určena zejména osamoceným seniorům. Zjistila jsem, že pokud zařízení bude senior nosit u sebe, může mu dokonce zachránit život. Myslím, že je prospěšné nejen v této době, kdy se spousta našich seniorů ocitla sama v uzavřeném bytě. Prostřednictvím zařízení si mohou senioři jednoduchým zmáčknutím tlačítka SOS zavolat pomoc. Zařízení umí také samo rozpoznat a ohlásit nouzovou situaci. Odborný asistent chytré péče je dostupný 24 hodin denně a ihned řeší vzniklý alarm se seniorem, rodinou či záchrannými složkami. Průběh zásahu pak asistent koordinuje, poté ověří výsledek a případně informuje rodinu a další kontaktní osoby.

Chytrá péče seniorovi umožní zůstat soběstačným v jeho domácím prostředí. Jeho rodina pak může být o něco klidnější, když ví, že je o seniora postaráno.

Zapůjčení zařízení, které je ve tvaru hodinek, je zdarma. Platí se pouze služba, na kterou se senior může obracet 24 hodin 7 dní v týdnu. Zařízení prakticky monitoruje pohyb seniora. Ihned rozpozná, že třeba upadl, nebo když se více jak 4 hodiny nehýbe. Upozorní ho i na to, že má dát zařízení do nabíječky. Služba přijde buď seniora nebo jeho rodinu na 370 Kč měsíčně.

Občané, kteří budou mít zájem o tuto službu, se mohou obracet přímo na mě. Spolu pak podepíšeme jednoduchou smlouvu o předání zařízení.

Osobně si myslím, že o tuto službu bude mít zájem zejména rodina, která se obává o zdraví svých osamělých rodičů. V dnešní uspěchané době lze jen těžce zařídit, abychom se svými rodiči byli neustále. Prostřednictvím zařízení mu každé ráno zavolá asistent a zeptá se ho, jak se má. I tato drobnost mu může zpříjemnit den. Sama mám maminku, která žije sama. Proto uvažuji, že jí také jedny hodinky pořídím.

Jana Bártová, místostarostka

Ve zkratce

Karavany

V současné době se připravuje projektová dokumentace na vytvoření odstavné plochy karavanů a obytných vozů u plaveckého bazénu.

Strategický plán

Ve středu 12. května se uskutečnila již druhá společná schůzka k tvorbě Strategického plánu.

Územní plán

Práce na územním plánu jsou v plném proudu. 25. května proběhlo společné jednání mezi pořizovatelem, zpracovatelem a pověřeným zástupcem města. Zabývali se podanými námitkami a připomínkami a upřesnili si další postup.

Toulavá kamera

Toulavá kamera přijela do Volar a zajímaly ji nejen volarské koláče či roubenky, ale i výroba dřeváků či staré volarské ornáty.

Malované kamínky

Kamínková hra, do níž se zapojily tisíce lidí po celé republice, je jednoduchá. Malí i velcí malují na kamínky různé kresby. Na druhou stranu kamínku napíší směrovací číslo, odkud kamínek pochází (38451) bez mezery a logem Facebooku. Jeho tvůrce i my ostatní tak můžeme sledovat, kde se zrovna nachází. Podle poštovního směrovacího čísla zjistíte, odkud k vám kamínek doputoval. Nejde jen o to kamínek namalovat, ale také ho umístit do přírody tak, aby ho mohl najít někdo další. Nálezce si kamínek může i nechat, nebo ho vzít sebou na nějaké jiné zajímavé viditelné místo.

Zájem o malování a hledání kamínků je ve Volarech velký, a tak vznikl nápad založit Volarský knihovní KAMÍNKOVNÍK. Bude před knihovnou od 1. 7. 2021 celé prázdniny. Pokud se i Vám tato aktivita líbí, budeme moc rádi, když se k nám připojíte. Můžete přinést svůj kamínek a nechat ho v „knihokamínkovníku". Chceme Vás jen o něco poprosit, takové jedno pravidlo: Chceš si jeden kamínek odnést? Nech za něj prosím svůj, ať se z nich můžou těšit i ostatní, hlavně malé děti.

Nikdy totiž není pozdě těšit se z maličkostí.

NAŠLI JSTE KAMÍNEK? Přidejte se do skupiny a vložte sem fotku kamínku z obou stran, město nálezu a opište PSČ bez mezer z kamínku do textu. Jeho tvůrce i my ostatní tak můžeme sledovat, kde se zrovna nachází. Podle poštovního směrovacího čísla zjistíte, odkud k vám kamínek doputoval. Kamínek si můžete nechat, ale ještě líp, nechte ho putovat zase někam dál.

CHCETE VYTVOŘIT KAMÍNEK? Zaujalo vás to a chcete také tvořit? Směle do toho. Užijete si spoustu legrace a třeba se někde časem kamínek vynoří. Nezapomeňte jej podepsat (logo Facebooku, #Kamínky a PSČ vašeho města). Kamínek vyfoťte, sdílejte ve skupině spolu s informací o městě a PSČ (bez mezer), odkud vyráží a pak už se může vydat na své putování.

ČÍM MALOVAT? Kamínky namalujte akrylovými barvami a akrylovými fixami. Na závěr ještě přelakujte bezbarvým akrylovým lakem. Tipy na ověřené výrobky najdete v souborech skupiny.

KDE JEJ POLOŽIT? Kamínek položte na viditelné místo, kde je pravděpodobné, že si jej někdo všimne. Prosíme, dbejte také na bezpečnost svou i budoucích nálezců. Volte takové místo, kde nehrozí nebezpečí, není zde velký provoz apod. Také místo, které tím neutrpí. Není našim cílem vytvořit skládky a ničit životní prostředí.

Marcela Zvonková, knihovna Volary

„PODZIMNÍ LES"

Malí čtenáři! Už nastal čas na vaši slíbenou odměnu.

Za vaše krásné obrázky „PODZIMNÍ LES" vás všechny chceme poprosit, kdo jste nám obrázek přinesli nebo poslali, vyzvedněte si prosím v knihovně odměnu – vstupenku na divadelní pohádku

„Karkulka, aneb vyprávění starého vlka",

na kterou vás zveme

11. 6. 2021 od 16:00 v kině.

Těšíme se na vás. Vaše knihovnice

Ve zkratce

Bunkry otevřeny

Muzeum lehkého opevnění na Soumarském mostě zahájilo 8. 5. 2021 sezonu. Vedle stávajícího bunkru Honzík byl dovybaven i sousední Ferdinand. Otevřeno je denně mimo pondělí.

Demonstrace

Ve Volarech na narychlo svolané akci podpořila přibližně desítka demonstrantů požadavky Milionu chvilek.

Kalendář

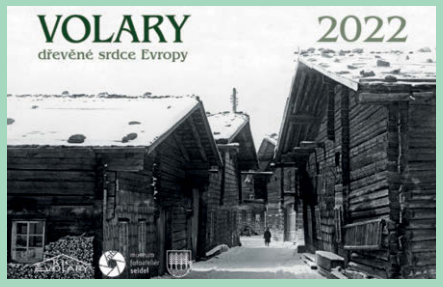

Nový volarský kalendář je v tisku. Přinese třináct unikátních fotografií starých Volar.

Příběhy křížků

Příběhy šumavských křížků ze zaniklých osad na česko-bavorském pomezí od Stanislava Schneedorfa je již ve volarské knihovně.

Zábavná stezka čarodějnice Bordelíny

Tak jsem se po roce zase vypravila na svou pravidelnou cestu na Šibeniční vrch. Tam máme s kámoškama čarodějkama vždycky na konci dubna náš čarodějnický slet, nebo se tomu taky říká čarodějnický sabat, pálení čarodějnic nebo prostě jen čarodějnické řádění.

No, to pálení čarodějnic, to je teda nic moc. Zamyslete se nad tím, kdo by asi tak chtěl být mírnix týrnix upálený. No já fakt ne a kámošky čarodějnice a kouzelnice taky ne. My se totiž raději smějeme, bavíme, tančíme, vymýšlíme různé lotroviny a kouzla a taky se občas učíme v naší čarodějnické škole.

A co vy, jak vám to šlo? Jakpak se vám lítalo na koštěti? Já vím, máte pravdu, byly to takové malé modely. Ale to víte, ne každé kouzlo se povede. Zrovinka košťata měla na starost Popletýna – tak co vám budu povídat. Jo, a taky jsme vám trochu zaměstnali hlavičku… Ono vymyslet kouzlo, nebo najít nějaký ten rozdíl na obrázku, dá trochu práce a namáhání. Ale já vím, že jste moje malé roztomilé kolegyňky a kolegáčkové moc šikovní, takže super – zvládli jste to! Jo, a naši zvířecí kamarádi – netopýr, kocour, pavouk, žába a had vám velmi děkují za krmení smradlavými vejci…, moooocinky si pochutnali. Také vám posílám velikou pochvalu za to, že jste nám pomohli spočítat naše kočičí potvůrky, které se rozhodly také si udělat svůj sněm u volarského Smradláku. No a hlavně že jste Smradlák přešli suchou nohou, to vůbec nebylo jednoduché. Jó, a napovídá mi kamarádka Lektvarýna, že váš Bubák z nosu byl velmi důležitou součástí lektvaru splněných přání a všechna přání se zajisté splní do posledního puntíku. Jé, a jak velikou radost jste udělali naší Tančelíně, když jste vymýšleli nové čarodějnické tanečky a choreografie!

Prostě a zkrátka moc vám děkuji, že jste si mou zábavnou stezku prošli. Velmi vám všem děkuji za kouzelnické hůlky a dotazníky, které jste přinesli do volarského Domečku a vyzvedli si připravenou odměnu. Hůlky a dotazníky už jsou vystavené v horní chodbě Domečku.

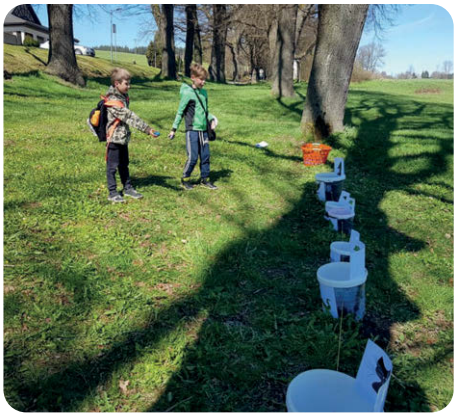

Volarský puchýř

V sobotu 22. 5. 2021 se uskutečnil 1. ročník turistického pochodu „Volarský puchýř". Inspirovali jsme se pochody, které probíhají po celé republice. V okolí Volar jsou vyznačeny nordic walkingové trasy a jednu z nich jsme použili a vyrazili do krásné šumavské přírody, která je ve Volarech všude kolem.

Aby účastníci mohli trasu projít, byla potřeba registrace, která probíhala již v pátek a sobotu v DDM formou zapsání do registrační knihy, vyzvednutí si mapky vyznačené trasy a kouzelné krabičky. Všichni zaregistrovaní účastníci také dostali placku nebo pro velké chlapy otvírák s logem akce. Logo nám nakreslil Jakub Rákosník, kterému chceme tímto moc poděkovat. Zaregistrovalo se122 účastníků, což je na první ročník skvělé.

Trasa byla dlouhá přibližně 5 km a vedla přes „Lískový vrch". Začínalo se na vlakovém nádraží a konec trasy byl na parkourovém hřišti. Cestou byly připraveny pro účastníky pochodu různé hry a úkoly, např. stavění lesních domečků pro skřítky a víly, tvoření obrazců z přírodnin, hraní piškvorek nebo „Jdi a najdi" hledání pokladů naší přírody.

Jsme velice rádi, že byl o pochod tak velký zájem a že se nám vracely kladné ohlasy z řad zúčastněných. Akci budeme pořádat pravidelně každý rok a v příštím ročníku pochodu plánujeme rozšířit počet tras, aby si přišli na své nejen rodiny s dětmi, ale také náročnější milovníci pěší turistiky.

Děkujeme za to, že jste byli součástí prvního ročníku „Volarského puchýře" a těšíme se na příští rok s ještě větší účastí.

Hana Pospíšilová
PVČ DDM Prachatice, pracoviště Volary

Skautský květen

Začátek měsíce nesliboval příliš změn, o to větší radost jsme měli, když přišla změna opatření a i v našem kraji se od druhého týdne měsíce května mohli scházet členové Junáka ke svým schůzkám a následně i jednodenním výpravám. Naše radost neznala mezí. Hned jsme zavřeli počítač a uháněli na schůzku ven, do přírody. Čekala nás cesta po značkách, plná luštění a úkolů, a na konci, kdo byl šikovný, našel i malý poklad. A vzhledem ke vpravdě letnímu počasí přišel zmrzlý pokládek docela vhod. V lese byl chládek a moc dobře šlo pozorovat přírodu, zahrát si kupu her, o jé, to to uběhlo. A další schůzky v přírodě i v klubovně na sebe nedaly dlouho čekat. A protože za doby covidové se každý zdokonalil v osamocené jízdě na kole, řekli jsme si, proč si nevyjet společně. A je to fakt paráda, sejít se opravdově, nejen přes počítač, moci se společně zasmát, hned na sebe reagovat… no prostě prima.

Tak snad to na dlouho vydrží. Krásné je i plánovat – červen plný her, pomoci přírodě i lidem kolem nás, a pak už dlouho očekávané a vysněné léto a s ním i náš skautský tábor.

Skautský tábor

Letos se na něj těšíme opravdu moc, vždyť skutečných setkání během roku díky covidu příliš nebylo. Do přírody jsme chodili, ale každý sám, a to přece jen není ono. A teď nás čekají krásné dny v přírodě prožité spolu s kamarády. Náš tábor je trochu jiný než běžné tábory, snažíme se vše si sami udělat, obstarat. Není to pravda vždy dokonalé, někdy se třeba oběd vařený malými vlčaty nepovede, skautky zase třeba nenařezají dřevo podle pravítka, ale je při tom spousta legrace a taky snaha překonat sám sebe, něco dokázat, naučit se, abych to mohl pak jinde použít. Pokud by se našel někdo z volarských a měl odvahu si to všechno vyzkoušet, rádi ho mezi sebou uvítáme. Vždyť dobrých kamarádů není nikdy dost. Samozřejmě že na táboře jen nepracujeme, stavíme si stany v blízkosti lesa a rybníka, takže je dost času na pozorování přírody, kupu her v lese, vyřádění se ve vodě. A večer? Podle chuti buď hrajeme napínavé hry, nebo si ještě za světla zahrajeme na hřišti některou z oblíbených míčových her, nebo posedíme u ohníčku a vyprávíme, zpíváme, hrajeme divadlo. Už aby byly prázdniny!!!

A kdyby někdo měl chuť, přidejte se k nám. Stačí zavolat na tel. 728 284 636 nebo poslat zprávu na e-mail: skautiboubin@seznam.cz nebo mrknout na naše webovky.

Květinový den

Asi každý ve Volarech ví, o čem je řeč – Květinový den pořádá Liga proti rakovině, aby získala peníze na léčení, náročnou rehabilitaci po uzdravení, drahé léky či výzkum léčby rakoviny. Zvykli jsme si potkávat většinou druhou středu v květnu malé či velké skautíky s kytičkami, které za malý příspěvek dvaceti korun každému prodá. Každý obdržel i letáček s informacemi o rakovině a možnostmi prevence. V minulém roce se akce v květnu uskutečnit nemohla, byla posunuta na září, ale ani tehdy nebyly podmínky prodeje zrovna ideální. Letos jsme doufali, že se vše vrátí do normálních kolejí a jubilejní ročník se bude moci uskutečnit v běžném termínu. Bohužel tomu tak nebylo, a tak sbírka je opět přesunuta na podzimní měsíce. Kdo by ale chtěl přece jen v květnu pomoci, může poslat svůj příspěvek jako e-kytičku za DMS. Pod článkem je plakátek s potřebnými údaji. Prodej je možno uskutečnit i v červnu a v dalších měsících. Kytičku se zelenou mašličkou ale obdržíte až při zakoupení, jak doufáme, v září. A tu si pak můžete dát jako svou 25. trofej do sbírky. Tak dlouho – dvacet pět let totiž prodej kytiček trvá. Možná se najde někdo, kdo jich má ve Volarech plný počet? Prosíme, máte-li někdo ve své sbírce kytičky ze všech 24 ročníků, ozvěte se nám (tel. 728 284 636 nebo e-mail skautiboubin@seznam.cz). Doufáme, že takové dobrosrdečné sběratele i ve Volarech najdeme.

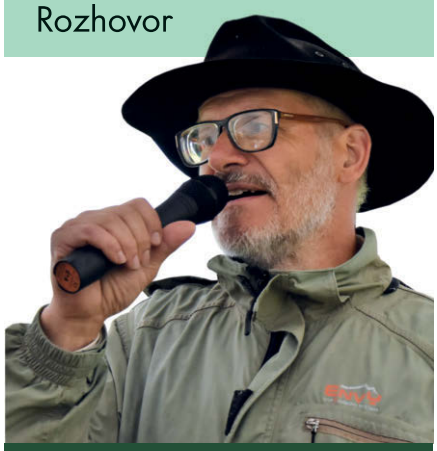

S pilou, perem, vidlemi či s dlátem

Ivo Stehlík, ročník 1963, místo narození Nové Město na Moravě. Vystudoval gymnázium ve Žďáru nad Sázavou a Vysokou školu báňskou v Ostravě. Otec dvou dcer a čerstvý dvojnásobný dědeček.

Poprvé jsme se setkali v létě roku 1988. V dřevorubeckém kurzu v Českých Budějovicích jsme si sedli do jedné lavice, a protože jsme měli podobný pohled na svět, měli jsme si co říci. Pak jsme se každý rozešel do svého lesa a odtud i jinam. Ale stále jsme o sobě věděli a příležitostně se setkávali. A protože je Ivo s Volary bytostně spjat a je jejich nepřehlédnutelnou součástí, tak jsme si trochu popovídali.

Odkud pocházíš a jak jsi se dostal do Volar?

Pocházím ze Žďáru nad Sázavou, z drsné Vysočiny, kde na polích se rodí víc kamení než chleba. Do Volar jsem se dostal přes svého kamaráda Aleše Tesaře. Když Tesařovi koupili domek na kopci ve Stögrově Huti, začal jsem k nim jezdit na návštěvy a poznával jsem Volary a Šumavu. Při té příležitosti jsem se potkal se svojí budoucí ženou Jitkou, tehdy Schimovou. Po krátké známosti jsme se vzali a jsme spolu doposud.

Bydlíš ve starobylém statku, víš něco o jeho historii?

Dům je to nádherný, má úžasného genia loci. Ale zároveň je obrovský a žít v něm je, jak říká jeden kamarád, pomalé umírání v montérkách. Je prastarý. Historicky se jmenoval Schober-Kasper. Z kraje devadesátých let nás navštívili staří manželé, Němci, kteří se oba narodili ve Volarech. Paní pocházela z našeho domu. Tvrdila, že dům byl postaven zhruba v roce 1675. Když dům zkoumali kamarádi památkáři, shodli se na tom, že to tomu odpovídá. Takže je to pravděpodobně jeden z nejstarších obytných domů ve Volarech, jenž nebyl přestavbou nějak výrazně změněn.

Byl jsi prvním porevolučním místostarostou a zažil tak zrod demokratické samosprávy. Co tě přivedlo na radnici?

Celý život se zajímám o věci veřejné, je to prostě součást mojí osobnosti. Když jsem přišel do Volar, spřátelil jsem se mimo jiné s Mírou Crhou a bratry Klišíkovými. Jejich protirežimní názory jsem sdílel, komunisté velice ublížili naší rodině, hlavně mým prapředkům. Bylo jenom logické, že po revoluci jsem se aktivně zapojil do politiky. Založili jsme OF u státních lesů a byl jsem také kooptován do městské rady ještě před prvními svobodnými komunálními volbami. V roce 1990 jsme s Mírou Crhou, jako naším lídrem, dali dohromady kandidátku Nezávislých a s nimi jsme obsadili v prvních svobodných volbách druhé místo za OF. Bylo logické, aby se Míra Crha stal zástupcem starosty. Ale on měl tehdy hlavu plnou podnikání a politice se nechtěl věnovat. Nakonec se to schumelilo tak, že funkci nabídli mně.

Začátky nebyly jednoduché. Radnici jsme od bývalého vedení převzali zhruba za hodinu a byli jsme se Samem Vokurkou, tehdejším starostou, hozeni do vody. Tak jsme nějak plavali. Museli jsme nastavit nové demokratické standardy řízení města, převést rozsáhlý městský majetek od státu na město, založit městské lesy a další městské organizace potřebné pro spravování města a jeho majetku, udělat nové městské vyhlášky, nechat vyprojektovat a postavit novou čistírnu odpadních vod, atd. Nejvíc jsem pyšný na Volarské slavnosti dřeva, moje dítě, které si dávno žije už svým vlastním životem. Z toho mám velkou radost. Jako svůj nejcennější přínos pro město ale vnímám to, že se mi podařilo sem natáhnout několik lidí, kteří se tu usadili a stali se z nich plnokrevní Volaráci. Dobří lidé jsou podle mne největším bohatstvím každé obce.

Ta práce byla neuvěřitelně pestrá a hodně mi dala. Měl jsem možnost potkat řadu nesmírně inspirativních lidí, včetně největších špiček tehdejší naší i zahraniční politiky. Moc rád třeba vzpomínám na pozvání velvyslankyně Spojených států Shirley Temple-Blackové nebo setkání s expertem WWF Goetzem Schuerholzem. Tím, že jsem aktivně dělal politiku, byť jen komunální, jsem poznal, co to obnáší. Pochopil jsem, jak obrovským tlakům politici, zejména v nejvyšších patrech čelí a jak je obtížné těm tlakům odolat. Ty čtyři roky na radnici mi také pomohly k tomu uvědomit si, že to není moje cesta.

V době, kdy jsem byl na radnici, se projednával návrh na vyhlášení Národního parku Šumava. Jsem moc rád, že jsem se

na tom mohl podílet a svým maličkým dílem jsem přispěl k tomu, že nakonec národní park vznikl. Jsme bohatá země a to, že ta přírodně nejcennější část Šumavy má šanci se vyvíjet bez podstatných zásahů člověka, mi přijde skvělé.

Kromě toho, že mi práce hodně dala, mi také hodně vzala. To už tak bývá, ale o tom mluvit nechci…

Léta pořádáš řezbářské kurzy, činnost pro Volary přímo typickou. Začal jsi s vyřezáváním až tady?

Od dětství jsem neuměle vyřezával, vždycky mě to bavilo. Jeden čas jsme uvažovali, když jsem byl na radnici, že bychom obnovili činnost původní řezbářské školy ve Volarech. Ale po zralé úvaze jsme to zavrhli, škol podobně zaměřených bylo už v té době několik. Ale pořádat řezbářské kurzy pro amatéry se špičkovými učiteli, to bylo něco jiného. Pohánělo mne k tomu i to, že jsem se to chtěl sám naučit. Zajel jsem na tehdy zdaleka nejlepší školu v Čechách, pražskou SUPŠ. Tam se mi podařilo přemluvit vedoucího ateliéru řezbářství Štefana Sukupa, aby o prázdninách za byt a stravu přijel s kolegy do Volar na čtrnáct dní učit nadšené zájemce. Po letech jsem se dozvěděl, že jeho tři kolegové se modlili, aby mi to Štefan neslíbil. Ale slíbil. Když nakonec přijeli, byli naprosto pohlceni atmosférou kurzu, neskutečným zájmem účastníků, kteří vyřezávali od rána do večera, a výslednými nádhernými loutkami. Pak už se těšili na každé prázdniny, že se sejdou ve Volarech. Za ta léta (první kurz byl v roce 1994) prošlo našimi kurzy více než 200 lidí včetně několika Volaráků. Některé z nich to celoživotně profesně ovlivnilo, ostatně dnes vede kurz jeden z jeho bývalých absolventů.

Vlastníš nakladatelství, které má na svém kontě řadu zajímavých počinů. A opět stejná písnička: jak jsi se stal nakladatelem?

Naučil jsem se číst ještě před začátkem školní docházky a celý život je pro mne čtení knih obrovskou radostí a odpočinkem. Postupně jsem začal psát básně, povídky a články a za minulého režimu jsem publikoval krátké věci v Mladém světě, Světě v obrazech a Mladé frontě. Když jsem se po odchodu z politiky vrátil do lesa k dřevorubčině už jako živnostník, stalo se shodou okolností, že jsem vzal práci v pohraničním hvozdu u Kamenného kostela nad Schwarzenberským kanálem. Neměli jsme tehdy auto, takže jsem do práce jezdil vlakem do Nového údolí, kde jsem měl v chalupě bratří Pavlíčků schované kolo Ukrajina a „cajky" na práci a těch zbývajících osm kilometrů do kopce jsem dílem dojel a došel. Aby se to vůbec vyplatilo, vždycky jsem jednu noc přespal v lese ve spacáku. Byl to požehnaný čas. Když odpoledne odtáhly všechny drvácké party domů a odjeli i všichni hajní, byl jsem široko daleko jediným člověkem, jinak jenom stromy, kameny, ptáci a zvířata. Protože jsem mohl legálně pálit ohně (ručně jsem loupal pokácené kůrovcem napadené smrky a kůru spaloval), prožil jsem tam nádherné západy slunce u planoucího ohně. Taky jsem tam ale prožil horské bouře, kdy okolo sjížděl blesk za bleskem a já celou noc přidržoval tenké tropiko, aby mi v tom vichru neuletělo. Tam jsem začal psát pro své dvě malé dcerky Dřevorubecké pohádky. A protože se (nejen) jim líbily, rozhodl jsem se, že je vydám. Sám. Nikdo nečekal s otevřenou náručí na nějakého neznámého Stehlíka z Volar. Stal jsem se nakladatelem a rozvážel svoje knihy v krosně na zádech autobusy a vlaky po celé republice. Takhle jsem začínal.

Dnes samozřejmě již rozvážím knihy do knihkupectví a knihoven autem, mám vlastní internetové knihkupectví www.knihystehlik.eu a v nabídce mám více než 1 600 titulů. Postupně jsem vydal 28 knih, Dřevorubecké pohádky dokonce podruhé, ale kromě toho také povídání 37 obyvatel Šumavy (mezi nimi i několika Volaráků) Šumava domovem, historické romány Evy Zitkové z Pošumaví a Šumavy Báby v nepaměti, Co mi báby povídaly a Co báby nevěděly. Poslední knihu jsem vydal před dvěma měsíci a je to zároveň poslední kniha Evy Zitkové Dlabačov a nymburský rod Dlabačů, ve které zpracovala osudy svých předků z otcovy strany.

Jak vybíráš knihy, které chceš pak vydat?

Jedinou zásadní podmínkou je, že se mi kniha musí líbit a musím ji shledávat jako smysluplnou. Chci, aby mne práce bavila a nechci, aby mi jednou bylo stydno, že kvůli nějakým slátaninám (z mého pohledu), které jsem vydal, pokáceli krásné stromy. Knihy se ke mně dostávají různými cestami. Například před lety měl ve Volarech přednášku o Burjatsku Martin Sedláček. Moc se mi líbila, po ní jsme si šli sednout do hospody a Martin mi řekl, že hledají s tehdy už světoznámým fotografem Jindřichem Štreitem nakladatele, který by vydal knihu jeho fotografií z Burjatska Na konci světa. Štreitovy fotky vesničanů jsem vždycky obdivoval, a tak jsem ani chvilku neváhal a plácli jsme si. Nevěděl jsem ale, do čeho jdu. Sehnat peníze na tak náročnou zakázku bylo velice těžké. Zjistil jsem při tom, že nejsem ten správný člověk na shánění peněz od cizích lidí. Byť jsem obešel asi šedesát potenciálních sponzorů, jediný, kdo mi přispěl, byl kamarád starosta třemi tisícovkami z osobního fondu. Nakonec jsem knihu zaplatil ze svého, ale dva roky jsem se kvůli ní potácel na pokraji krachu. No, ustál jsem to. Po dvanácti letech se kniha vyprodala, s Jindrou Štreitem jsme dodnes přátelé a knížka mi dělá velikou reklamu a obrovskou radost.

Za každou z vydaných knih jsou lidé, ze kterých se nezřídka stávají moji přátelé. Když mi volala z netolického hotelu Rychta nějaká Eva Zitková, že má rozpracovaný rukopis historického románu z Netolicka Co mi báby povídaly a jestli bych se na to nemohl kouknout, řekl jsem si proč ne. Přečetli jsme to oba s mojí ženou a líbilo se nám to. Tak jsem jí řekl, ať to dopíše a pak se ozve. Kde pak by mne tenkrát napadlo, že to skutečně dopíše a k tomu ještě dvě pokračování. A že se z nás stanou blízcí přátelé, byť nás dělí věk jedné generace a širý oceán. Život je plný překvapení.

Plně si uvědomuji, jak je to skvělé, že mne moje práce naplňuje, mohu ji dělat doma a trávit čas se svými blízkými a ještě mi zajišťuje živobytí.

Cítíš se víc autorem nebo vydavatelem?

Obojím, i když po padesátce jsem se zařekl, že dokud se autorsky nenasytím, nebudu vydávat jiným autorům knihy. Kromě těch, které mám nasmlouvané zdávna. A dodržuji to. Pracuji pomalu na svých textech a připravuji je postupně k vydání. V poslední době se od knih ale moc rád nechám odvádět svými dvěma vnoučaty.

Život je moc fajn. Jak v jedné písničce zpívají staří Greenhorns: „Život není zlej, vždyť dokud ještě žijem, je všechno OK."

Oslavenci měsíce – ČERVEN 2021:

Irena KRÜNPECKOVÁ
Ludvík KREJSA
Věra VOSKOVÁ
Marie ANDRASCHKOVÁ
Františka MARTÍNKOVÁ
Marie HLAVÁČKOVÁ
Marcela ŠVARC-ZÁVAZALOVÁ
Zdeňka ILJEVA
Jana ŠEBESTOVÁ
Ivan DADEK
Jitka ČÍŽKOVÁ
Marie ČEJKOVÁ
Jaroslav KŘIVA
Antonín SMOLA
Drahoslava ZACHOVÁ
Miluše KŘIVOVÁ

Výbor přeje všem oslavencům pevné zdraví, štěstí, životní pohodu a mnoho dalších let v kruhu rodiny a přátel.

Informace pro členy STP MO Volary

Místní organizace STP Volary předpokládá uskutečnit **v pátek 25. 6. 2021 od 17:00 posezení u táboráku s opékáním špekáčků**. Posezení se koná na Hasičské louce. Oheň, špekáčky, chléb, hořčici či kečup a 1 pivo (i nealko) zajistí spolek na vlastní náklady, avšak pouze pro členy, kteří zaplatili členský příspěvek na rok 2021, nebo tak učiní v tento den na místě (průkaz v tom případě s sebou!). Další pivo bude možné zakoupit. K dobré náladě tradičně zahraje známý a oblíbený harmonikář. Tu snad navodí i pěkné počasí.

- Místní organizace STP Volary jedná o uskutečnění **zájezdu „Pálava a Moravské Slovácko“** v termínu (úterý) 31. 8. – (neděle) 5. 9. 2021. Cena pro člena 4 990 Kč, pro nečlena 5 300 Kč (v ceně je doprava autobusem z Volar/zpět a na všechny výlety, ubytování, polopenze, delegát, ubytovací poplatek, není zahrnuto jednotlivé vstupné – Čejkovice, plavba po řece Moravě, Lednicko-valtický areál, Mikulov, Svatý kopeček, Kozí hrádek, Strážnice a Petro, Bořetice – Svobodná spolková republika Kraví hora). Ubytování v hotelu Panon Hodonín ve dvoulůžkových pokojích s vlastním sociálním zařízením, výtah.
  Přihlášky nejpozději do 15. 6. 2021 u paní Jany Švarcové – 721 218 367 nebo u pana Svetozára Hargaše – 721 317 640.
- V době od 28. 11. do 2. 12. 2021 (neděle–čtvrtek) je jediný volný termín na velmi oblíbený **rekondiční pobyt v Maďarských lázních v Bükfürdö**. Ubytování v hotelu Repce Gold (hotel Repce je v rekonstrukci!), cena 6 500 Kč pro členy, 6 800 Kč pro nečleny. Vzhledem k enormnímu zájmu o pobyt v těchto lázních je bezpodmínečně nutné uzavřít přihlášky a zálohy nejpozději do 20. 6. 2021 včetně, záloha činí 3 500 Kč (člen i nečlen). Podmínkou účasti je ukončené očkování vakcínou proti Covid-19, nejdříve 14 dní po druhém očkování.
  Bližší informace a přihlášky u paní Jany Švarcové – 721 218 367.
- **Členská schůze spolku** je předpokládána koncem měsíce září 2021.
- Předsednictvo dne 13. 5. 2021 schválilo poskytnutí **příspěvku na pedikúru** (u paní Anny Spěvákové) tak, že člen/ka, kteří mají uhrazen členský příspěvek zaplatí 100 Kč a zbývající částku uhradí spolek. Tento příspěvek mohou čerpat všichni členové-členky bez ohledu na věk jedenkráte za kalendářní rok.
- Dále předsednictvo schválilo výši **příspěvku 300 Kč na rekondiční pobyt nebo masérské procedury** (lze využít pouze jednu variantu jedenkráte za rok, opět bez ohledu na věk).
- Prosím naše členky a členy, kteří dosud nesplnili svoji povinnost, aby, po uklidnění koronavirové situace, uhradili členský příspěvek na rok 2021 ve výši 150 Kč schváleného „per rollam“ hlasováním v měsíci lednu 2021 (platné bez věkové výjimky, tzn., že platí každý), info na tel. čísle 724 908 803. Děkuji.

František Zach, hospodář spolku

MUDr. Michaela Neumanová – letní dovolená

v termínu: 7. 7.–16. 7. 2021 a 2. 8.–6. 8. 2021

odborný zástup MUDr. B. Laněk

Očím jste odešli, v srdcích jste zůstali…

28. května 2021
uplynou čtyři roky od úmrtí manželky, maminky a babičky,
paní

Anny Böhmové.

Vzpomíná manžel Ivan Rudyč,
děti Radek a Petr a vnučka Nikolka.

Nové tituly

Beletrie

Haratischwiliová Nino: Osmý život (pro Brilku)

Strhující rodinná sága provázená vůní čokolády se odehrává na pozadí celého dvacátého století, za gruzínskoruské války a v neklidném revolučním období. Vše začíná jako v pohádce. Prapradědeček si z cesty do Vídně přiváží recept na nejlepší horkou čokoládu na světě. Je hustá, „černá jako noc před bouří“ a naprosto neodolatelná. Její konzumace má ovšem tragické, nezřídka i smrtelné následky…

Follett Ken: Večer a jitro

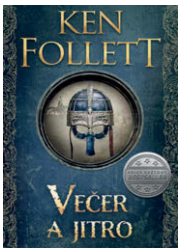

Pilíře země, Na věky věků a Ohnivý sloup, to jsou tři monumentální historické ságy bestselleristy Kena Folletta, které dokázaly oslovit miliony čtenářů na celém světě. Nyní přichází autor s dalším románem Večer a jitro, který tuto sérii dějově předchází.

Keidarová Amira: Lalečka
Podtitul: Cesta zachráněné židovské holčičky

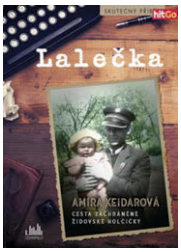

Příběh malého židovského děvčátka, které se narodilo na samém počátku války a přežilo jen díky dvěma statečným ženám, které ho celou dobu ukrývaly.

Grisham John: Ochránci

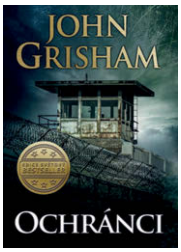

Za vraždu mladého právníka Keitha Russa je na základě vykonstruovaných důkazů na doživotí odsouzen mladý černoch Quincy Miller. Po dvaadvaceti letech ve vězení se rozhodne požádat o pomoc Ochránce, nevelkou organizaci bojující za nespravedlivě odsouzené založenou advokátem a knězem Cullenem Postem.

Další román od mistra thrillerů z právnického prostředí.

Poezie

Pavel Martinec, Soustružníková Katka: Šálek dál hřeje dlaně
Podtitul: Haiku od českých a slovenských autorů

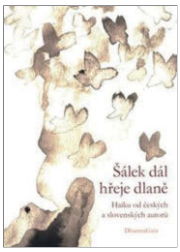

Haiku je citlivý lyrický útvar s filozofickým přesahem a má schopnost měnit pohled na svět kolem. Ať i vám každé haiku poodhalí kousek něčeho nového a přiměje vás k pozastavení se nad krásou obyčejných věcí.

Naučná literatura

Schneedorf Stanislav: Příběhy šumavských křížků ze zaniklých osad na česko-bavorském pomezí

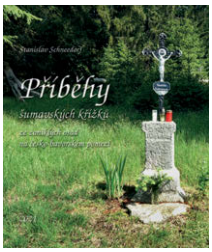

Autor v této knize nejenom pro vlastní, ale i pro potěšení dalších tuláků Šumavou zúročil svou dlouholetou snahu o znovuvzkříšení drobných sakrálních památek, jako jsou už zmíněné křížky, Boží muka či kapličky. Jeho akčním prostorem je Volarsko, kde už více než jednatřicet let s kratšími či delšími přestávkami vyhledává, restauruje a udržuje při životě tyto drobné náboženské monumenty. Každý ze zatím šestapadesáti příběhů, které se ke křížkům vztahují, doplnil jak pracovními, tak náladovými fotografiemi a opatřil přesnými daty, kdy začal s jejich opravou a kdy ji dokončil.

Své počínání vysvětluje následovně: „Obnovit, vzkřísit a vysvětit to, co zůstalo viditelné na mnoha místech v příhraničí, považuji a vnímám jako projev úcty k našim dávným předkům, a to i přesto, že to nebyli moji pokrevní blízcí. Žili zde lidé, a tudíž i moji lidští příbuzní.“

Šanda Martin: Anton Erhard Martinelli (1684–1747)
Podtitul: Vídeňský architekt ve schwarzenberských službách

Monografie věnovaná životu a dílu Antona Erharda Martinelliho se zaměřuje na jeho působení ve službách Adama Františka ze Schwarzenbergu (zejména v letech 1722–1732). Přináší rekonstrukci kontaktu „knížecího stavitele“ s jeho šlechtickým zadavatelem i aparátem panských služebníků, v prvé řadě místních hejtmanů a polírů.

Jako základní zdroj informací posloužily architektonické návrhy rezidencí, venkovských zámků, hospodářských budov i patronátních kostelů a far. Jsou archivně dochované v mimořádném rozsahu, zvlášť cenné je ucelené zachycení tematické šíře prací od reprezentačních staveb až po stodoly a seníky.

Pro děti a mládež

Hudsonová Katy: Potíže s mrkví

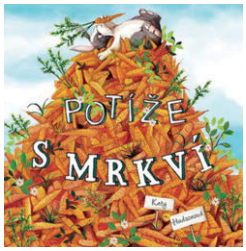

Veselý příběh s celostránkovými ilustracemi o králíkovi, který vášnivě miluje mrkev. Kdykoli vidí tuto sladkou zeleninu, musí ji mít. Už má tak plnou noru, že se do ní sám nevejde. Když mu kamarádi nabídnou vlastní domovy, králík radostně souhlasí. Problém je, že se stěhuje i se svou milovanou mrkví.

Horová Ladislava, ilustrace Študlarová Zdeňka: Pohádkové přátelství

Vodník Eda je nejzvědavějším obyvatelem třeboňského rybníka Svět. Jednoho dne se vydá z dlouhé chvíle mimo bezpečí své vodní říše. Jenže udeří zima a rybník mu zamrzne. Co teď? Podaří se Edovi dostat zpět domů s pomocí přátelské fenky Betynky?

Krystlíková Lucie, ilustrace Skalová Daniela: Dobrodružství mašinky Vendy

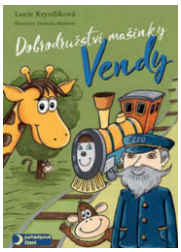

Depa, koleje, nádraží – to je svět mašinek a vagónků od chvíle, kdy vyjedou z továrny a začnou sloužit k přepravě cestujících a různých věcí. Jenže co se s nimi stane, když svoji službu lidem jednoho dne ukončí? Většina lokomotiv a vagónů se dostane do starého železa. Některé ale mají štěstí, smutnému konci se vyhnou a mohou dělat parádu třeba v železničním muzeu. Mašinku Vendy ale čeká velké překvapení, začne vozit spolu s kamarádem vagónkem Edou návštěvníky zoologické zahrady. Přečtěte si o jejím dobrodružství s neposednými opicemi, vlčí rodinou, moudrým slonem nebo rozpustilými lachtany.

Počasí ve Volarech – duben 2021

Volary, Tolarova ul., 760 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	3,3 °C	
minimální teplota	-8,6 °C	9. 4.
maximální teplota	20,2 °C	1. 4.
úhrn srážek	39,6 mm	
maximální náraz větru	19,4 m/s	5. 4.
sluneční svit	175 hodin	
počet dní se sněhovou pokrývkou	6	
maximální výška sněhu	9 cm	8. 4.
mrazový den (min -0,1 °C a méně)	23x	

Volary, Mlýnský potok, 755 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	2,1 °C	
minimální teplota	-13,5 °C	9. 4.
maximální teplota	21,0 °C	1. 4.
mrazový den (min -0,1 °C a méně)	29x	

Volary, Luční potok, 748 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	2,1 °C	
minimální teplota	-11,5 °C	9. 4.
přízemní minimální teplota	-12,8 °C	9. 4.
maximální teplota	20,4 °C	1. 4.
mrazový den (min -0,1°C a méně)	27x	

Stögrova Huť, Jedlový potok, 753 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	1,8 °C	
minimální teplota	-12,8 °C	9. 4.
přízemní minimální teplota	-14,6 °C	9. 4.
maximální teplota	20,4 °C	1. 4.
mrazový den (min -0,1 °C a méně)	27x	

Volary, ČOV, 749 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	2,5 °C	
minimální teplota	-11,1 °C	9. 4.
přízemní minimální teplota	-14,8 °C	9. 4.
maximální teplota	19,9 °C	1. 4.
úhrn srážek	34,1 mm	
maximální náraz větru	16,5 m/s	5. 4.
mrazový den (min -0,1 °C a méně)	26x	

TOP 10 nejchladnějších lokalit v ČR

	lokalita (okres)	hodnota
1.	Rokytská slať (KT)	-18,8
2.	Březník (KT)	-18,1
3.	Kvilda – Perla, Jezerní slať (PT)	-18,0
4.	Knížecí Pláně (PT)	-17,4
5.	Žďárek (PT)	-17,2
6.	Horská Kvilda (KT)	-16,5
7.	Jizerka, rašeliniště (Jizerské h.)	-16,3
8.	Modrava, Javoří pila (KT)	-15,1
9.	Jizerka (Jizerské hory)	-14,1
10.	Pasečná (CK)	-14,0
.....		
12.	**Volary – Mlýnský potok**	**-13,5**
15.	**Stögrova Huť – Jedlový potok**	**-12,9**

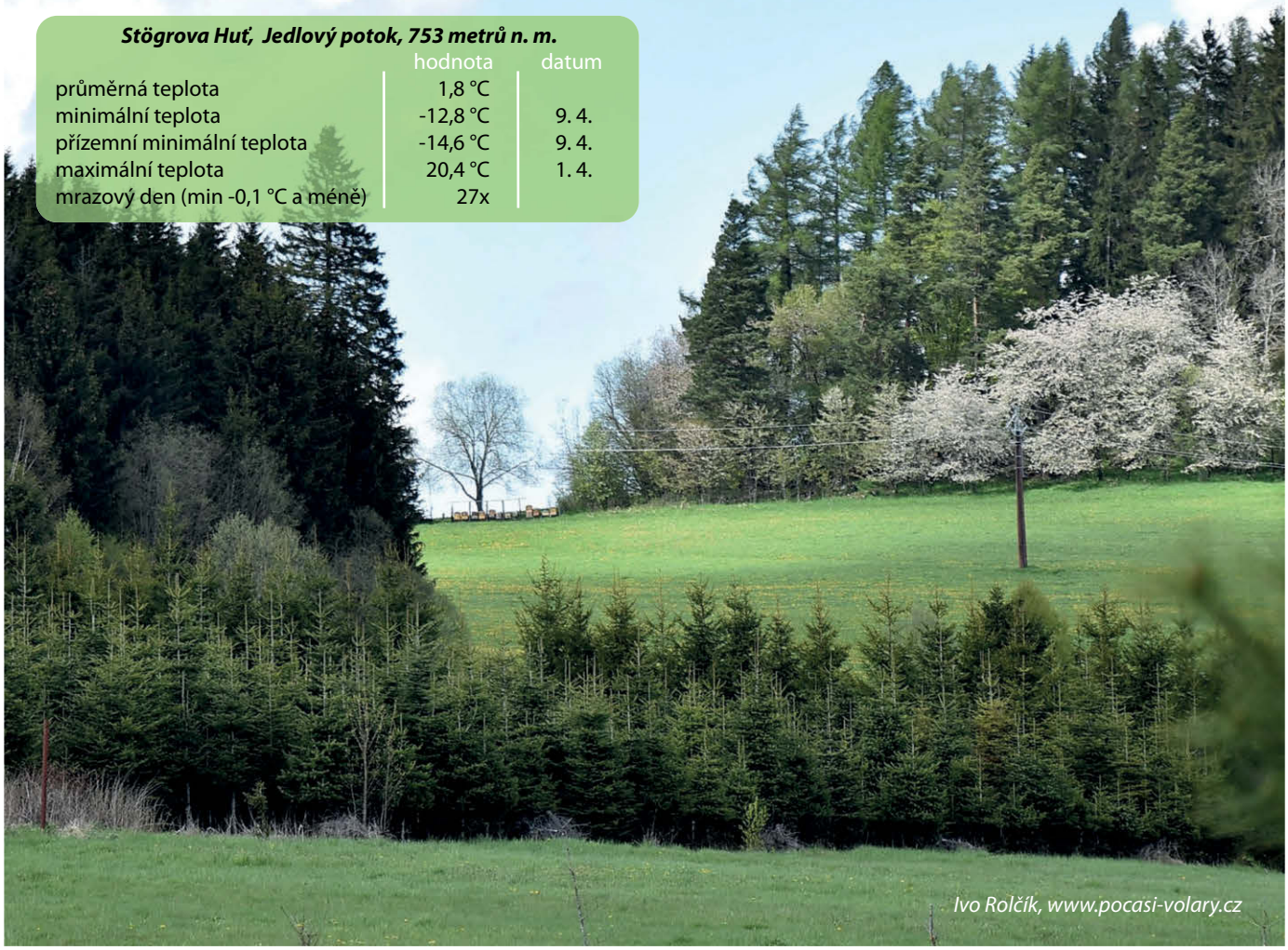

Ivo Rolčík, www.pocasi-volary.cz

Deset let stanice Luční potok

Již deset let je v provozu stanice na jižním okraji Volar, v mrazové kotlině na pravém břehu Lučního potoka v nadmořské výšce 748 m n. m.

Psal se březen roku 2011, když byla z Českého Dubu na Liberecku převezena do Volar vyřazená meteorologická budka, aby dál sloužila svému účelu na druhém konci republiky. Osazena byla lihovými teploměry pro okamžitou, maximální a minimální teplotu. Nechyběl ani přízemní teploměr. O měsíc později, tedy na konci dubna 2011 firma Meteoservis Vodňany nainstalovala do meteorologické budky automatickou stanici na měření teplot ve 2 metrech nad zemí a v 5 cm nad povrchem Protože v lokalitě není elektřina, byla stanice na solární nabíjení. Investorem a současně majitelem stanice se stalo město Volary. Po dohodě s českobudějovickou pobočkou ČHMÚ došlo od začátku května 2011 k přebírání naměřených dat a ukládání do jejich databáze.

Původně bylo teplotní čidlo umístěno v meteorologické budce. Automatizací sítě ČHMÚ v následujících letech ale měření v budkách prakticky skončilo. I ve Volarech proto došlo k přestěhování čidla do radiačního štítu, budka ale zůstala zachována do dnešních dnů, jen se v ní už neměří. Za deset let provozu byl změřen nespočet zajímavých teplot, veškerá data jsou k dispozici na webu.pocasi-volary.cz.

Aby lokalitu bylo možné označit a brát za mrazovou kotlinu, je nutné, aby se mráz ve výšce 2 metry nad zemí vyskytl v jakýkoliv měsíc v roce. To se v prvních dvou letech nepovedlo prokázat, některé letní měsíce teplota pod nulu neklesala. Zlomilo se to až po třech letech měření, kdy v roce 2014 mrzlo ve všech měsících roku. Paradoxně po vyhodnocení 10 let to byl právě rok s nejmenším počtem mrazových dnů za kalendářní rok. Se zahájením měření jsme doufali, že tato lokalita by mohla při dobrých zimních povětrnostních podmínkách zvládnout teploty pod hranicí -30 °C. A překvapivě se to povedlo hned první zimu, kdy v únoru 2012 byla naměřena doposud nejnižší teplota s hodnotou -31,5 °C. Pod -30 °C se ale za 10 let měření teplota dostala už jen v lednu 2017. Příčinou jsou čím dál ojedinělejší vpády arktického vzduchu od severovýchodu, kdy navíc musí dojít k celonočnímu vyjasnění a uklidnění větru, podmínkou je i dostatečná vrstva sněhové pokrývky.

Jak již bylo v úvodu zmíněno, stanice měří i přízemní teplotu v 5 cm nad zemí (sněhem). Patří tak mezi pár stanic v mrazových kotlinách celé České republiky, kde se tato teplota měří. Po celý rok je nutné zabezpečit, aby čidlo bylo nad posekaným trávníkem, v zimním období čidlo musí být nad sněhovou pokrývkou. Je tedy nutná častá, v případě intenzivnějšího sněžení každodenní kontrola čidla. Přízemní teploty klesají prakticky každý měsíc pod nulu. Za 10 let provozu, tedy za 120 měsíců se pouze ve třech měsících stalo, že měsíční přízemní minimum nebylo pod nulou. Vůbec nejnižší přízemní teplota byla naměřena v únoru 2012, a to -34,6 °C.

V mrazové kotlině ale může být i velmi teplo, vyjma roku 2016 se teplota v každém roce dostala nad hranici tropické třicítky. Zatím ta nejvyšší teplota byla změřena v srpnu 2015, a to 33,6 °C. Počet letních dnů se pohybuje na této stanici od 22 (rok 2014) do 49 (rok 2018). Mrazových dnů je o poznání více, a to mezi 172 (rok 2014) až po 204 (rok 2019). Velmi zajímavé jsou na této stanici i denní amplitudy teplot. Doposud nejvyšší denní amplituda byla zaznamenána 27. srpna 2015, kdy dosáhla 31,1 °C (min. -1,4 °C a max. 29,7 °C).

V době zprovoznění stanice Luční potok to byla druhá volarská meteostanice měřící v katastru města Volary na Prachaticku. Ta první měří od února 2007 v Tolarově ulici. Za dobu deseti let se „rodinka" meteostanic v katastru Volar rozrostla o další tři, jedna měří u čistírny odpadních vod, další na Mlýnském potoce východně od města a poslední nejmladší na Jedlovém potoce u osady Stögrova Huť.

Doufejme, že stanice Luční potok bude i nadále zaznamenávat zajímavá teplotní data, která se relativně často objevují ve sdělovacích prostředcích. Aby stanice byla brána mezi dlouhodobě měřící, musí měřit bez přerušení minimálně 30 let, nějaký čas si na toto označení ještě bude muset počkat.

Ivo Rolčík

Z volarské pošty se chystají odejít doručovatelé

Česká pošta připravuje od podzimu změny, díky kterým například v jihočeských Volarech ukončí pracovní poměr všech pět poštovních doručovatelů. A nikoho z vedení pošty to zjevně netrápí. Po Volarech se zpráva rychle rozšířila, snažili jsme se zjistit, co je na tom pravdy a co vede pošťáky k hromadným výpovědím.

Vzhledem k restruktrualizaci České pošty od září 2021 zanikne třídění došlé pošty na „periferních" menších poštách. Důvodem by údajně měly být finanční úspory, ale selským rozumem tomu tak rozhodně nebude. Doposud se došlá pošta třídila přímo ve Volarech, kam byla každý všední den přivezena dodávkou kolem 8. hodiny ranní z Prachatic. Poštovní doručovatelé si poštu roztřídili na jednotlivé rajóny a tu během dne roznesli a rozvezli. Odpolední vyúčtování opět provedli na poště ve Volarech a tím jejich pracovní den skončil.

Od září se pošta na jednotlivé rajóny bude třídit pro Volary v Prachaticích. Co to znamená? Změní se pracoviště, čili pošťáci dojedou na 6. hodinu ranní do Prachatic, kde si poštu roztřídí a poté vyrazí směr Volary a dále na Lenoru či Novou Pec. Místo jednoho vozidla jako doposud, pojedou do Volar dva až tři vozy. Přijde Vám to jako úspora? Odpoledne po roznesení pošty musí opět zaměstnanci vyúčtovat, ale nikoliv ve Volarech jako doposud, ale opět s vozy dojedou do Prachatic. Pouze pochozí doručovatelé ve městě nebudou muset jezdit účtovat do 20 km vzdálených Prachatic. Následně po ukončení práce čeká doručovatele opět přesun po pracovní době do Volar.

Lehce se dá spočítat, že místo jedné dodávky, která ujela 40 km, najedou tři auta za den 120 km. I školák prvního stupně si spočítá, co vyjde levněji. Ještě je nutné dodat, že tzv. cesťáky by pošta dle současných zjištění neproplácela, čas strávený navíc v práci za stejně "vysoký" plat by byl asi o 3 hodiny delší při cestě autobusem. Nemluvě o tom, že plat poštovních doručovatelů je hluboko po průměrnou mzdou v České republice.

Není se proto co divit, že s novými podmínkami nikdo z doručovatelů nesouhlasí a práci, která je mnoho let bavila, chtě nechtě opustí. Změny se ale netýkají otevírací

doby pošty ve Volarech, ta zůstává zachována. Nic se nezmění ani pro občany doma, Česká pošta bude muset zajistit nové doručovatele, zřejmě z Prachatic a blízkého okolí. Místní ale přijdou o „své známé tváře".

Zjistili jsme, že nejde o změnu jen ve Volarech, ale v rámci okresu budou doručovatelé z Netolic nově dojíždět třídit poštu do Vodňan, z Vlachova Březí do Prachatic a ze Stach dokonce do tři desítky vzdálených Strakonic. Lze tedy očekávat, že odliv doručovatelů znalých místních poměrů bude i v jiných městech okresu. Pravděpodobně jde o celorepublikovou změnu, která ale bude ve výsledku znamenat velký odliv současných pracovníků. A jednoho z největších zaměstnavatelů v České republice to zatím nechává chladným.

Ivo Rolčík

Adalbert a jeho housličky (České Žleby)

Když vzal Vojtěch do ruky housličky, svět jako by se zastavil. Když vyloudil písničku tesknou, jedno oko nezůstalo suché, zahrál-li zvesela, každý by se nejraději rozběhl do luk a s jásotem vyskakoval do výšky. Vojtěcha kdysi dávno do vsi přivedli kupci. Našli ho v lese zabaleného do staré pokrývky a hned vedle něj ležely housle. A že byly Žleby hned první osadou na okraji hraničního hvozdu, nechali ho tam. I s houslemi. A že byl ten kupec, co odložené nemluvně sebral v lese se země, řádný křesťan, přidal k tomu zlatku, další že dá, až se bude vracet. Tedy bude-li dítě naživu. A tak se kluk, jemuž dali jméno Adalbert, po česku Vojtěch, to podle světce, co měl ten den svátek, ocitl v rodině truhláře Urmana.

Kluk rostl jako z vody a hůř než dalších dvanáct Urmanovo dětí se neměl. Kupec pokaždé, když procházel vesnicí, se zastavil s dárkem pro nalezence a nějakou tou mincí pro přilepšení rodině. Z vděčnosti, že vzali dítě mezi sebe.

Housle nalezené spolu s Vojtěchem nějaký čas ležely zapomenuty v dílně a vzpomněli si na ně, až když klukovi táhlo na devátý rok. Nějaký potulný muzikant se zrovna producíroval před stavením a Urmanovi došlo, že to tenkrát asi nebyla tak úplně náhoda, když tenkrát ten nástroj položili vedle dítěte. Šel do dílny, přinesl housle a podal je Vojtěchovi. Ten, třebaže hudební nástroj držel v ruce poprvé, věděl, co s nimi. Strčil je pod bradu a začal hrát. Urman vyběhl před chalupu a svolal celou vesnici, aby se na ten zázrak přišli podívat. Jo jo, Pán Bůh nám dává mnohé dary, jen je nenechávat ležet v regále.

Od té doby brával Vojtěch do rukou housličky a hrál všem ku potěše, při křtinách i funusech nebo jen tak sobě pro radost.

Jednou, to už bylo Votěchovi tak sedmesát let, táhlo krajem vojsko. Drancovali, ničili a znásilňovali kde co a kde koho. Přitáhli i do Žlebů a kdo mohl, vzal za provaz krávu či kozu, do rance to nejnutnější a utekl do lesa. Jen Vojtěch tam zůstal. V pokročilém věku se již smrti nebál. Sedl si na schody a začal hrát.

V tu chvíli jej obklopila opilá banda žoldáků, ale i když se k tomu chystali, žádný nenapřáh ruku k ráně. Jen tam stáli a poslouchali. A pak jeden po druhém složili uprostřed návsi vše, co nakradli a bez řečí odtáhli pryč. Když se Žlebští vrátili domů, nevěřili svým očí a Vojtěcha objímali a na rukou nosili, až myslel, že z toho bude mít smrt.

Vojtěch pak žil ještě asi deset let až z něj byl kmet tak starý, že pamatoval narození všech ve vsi i okolí. Když jej pak na volarském hřbitově, za účasti hojného zástupu lidí, ukládali do země, housličky vložili do rakve s ním.

A říká se, že když starý volarský hřbitov u kostela rušili, našli u zdi, pět kroků od vchodu, zetlelou kostru, jak v pařátech drží neporušené a jako by tam jen před malým okamžikem vložené housle.

píše Pulkrábek, kreslí Petrmanová

inzerce

Č.p. 440: Šumavské mlékařské družstvo

Kolem roku 1910 byl chov mléčného dobytka ve Volarech natolik rozšířen, že přebytky mléka již nebylo možné spotřebovat. Proto bylo 20. února 1912 čtyřiadvacíti zakládajícími členy založeno Šumavské mlékařské družstvo pro Volary a okolí ve Volarech, zapsaný spolek (Böhmerwald-Molkereigenossenschaft für Wallern und Umgebung in Wallern reg. G.m.b.H.), jehož prvním předsedou se stal Wenzel Kößl (po chalupě Strickerweinzl). V domě čp. 30 si družstvo pronajalo prázdné stáje a zřídilo zde malou mlékárnu. Dodávky mléka neustále stoupaly, mimo jiné i proto, že družstvo své dodavatele vyplácelo v hotovosti, což byla nejlepší reklama. Ještě téhož roku se ke členství v družstvu připojilo dalších čtyřicet zemědělců a v roce 1914 se začalo uvažovat o stavbě nové mlékárenské provozovny, k čemuž došlo o deset let později, rozhodnutím z 24. června 1924. Objem dodávek mléka vzrostl z 300 litrů v roce 1912 na 22 000 litrů denně.

K mlékárenskému provozu byla přičleněna i třídírna vajec, a například ve válečném roce 1942 bylo vyexpedováno 703 410 vajec a 47 603 kilogramů másla. Družstvo bylo pro Volary pravým požehnáním a mnoha živnostníkům zajistilo práci a živobytí (zaměstnání zde našlo až dvacet lidí), stejně jako zaručený měsíční příjem četným sedlákům a chalupníkům.

V roce 1946 plánovalo již české Šumavské mlékařské družstvo pro Volary a okolí obnovit výrobu sýrů a k tomuto účelu byla v následujících letech na své východní straně budova mlékárny rozšířena. Jenže jaksi uniklo, že němečtí dodavatelé mléka byli odsunuti a nově příchozí je nahradili jen v malém množství. V roce 1953 byl provoz mlékárny dočasně zastaven a výrobní program přesunut do Prachatic. V roce 1961 projevila o nevyužívanou budovu zájem Jednota Vimperk, která zde chtěla zahájit výrobu lahůdek. Bylo tedy rozhodnuto o trvalém zrušení mlékárny a Jihočeské mlékárny České Budějovice prodaly budovu Jednotě Vimperk.

V roce 1970 se zde impregnovaly oděvy, o dva roky později zde byla výdejna skladu lahví s topným plynem pro malospotřebitele, později se zde vyráběly klíče FAB či kuličková ložiska, také zde byla komunální a později soukromá prádelna. Dnes je budova prázdná a v důsledku exekuce na prodej.

Jitka Nachlingerová, Muzeum Volary

Pflegerloisl (vl. jm. Alois Nusko)

Narodil se 2. června 1898 na statku Pflegerhof u Volar, který stával kousek nad volarskou Křížovou cestou. Ve Volarech vychodil měšťanskou školu a rovnou odešel na italskou frontu, kde padl do zajetí. To ho zaneslo až na Sicílii a později do Florencie, díky čemuž ovládal italštinu.

Po válce převzal rodný statek a roku 1932 se oženil s Marií roz. Pragerovou ze Stögrovy Huti, se kterou měl tři děti. Ve Volarech byl prvním, kdo vlastnil motorovou sekačku.

Po odsunu se usadili nejprve v Altrandsbergu v Bavorském lese a v roce 1967 přesídlili do württemberského Rechbergu. To už Pflegerloisl působil v krajanském hnutí a jeho nářeční básně se staly unikátním svědectvím předválečné Šumavy. Rok před smrtí přišel o pravou nohu a byl odkázán na invalidní vozík.

Zemřel v den 51. výročí své svatby a je pochován v Donzdorf-Reichenbachu. Nad rakví zazněla nejen šumavská hymna, ale i slova synova: „Do hrobu za Tebou padá hrst rodné země a s ní i poslední památka na statek u Volar.

Jitka Nachlingerová, Muzeum Volary
Zdroj: Kohoutí kříž

První zima ve Volarech

Pokračujeme ve vzpomínání Josefa Faláře na poválečné roky ve Volarech, tak jak si je dětská paměť uložila a jak po mnoha desetiletích vyplavaly napovrch. Se všemi nepřesnostmi, subjektivitami a mezerami, jimiž lidská paměť oplývá. Možná, že se může zdát, že se toho zas tolik nedělo a dny plynuly zcela obyčejně. Jinak totiž vnímal onu dobu dospělý, jinak malý kluk. A možná má každý své vlastní, mnohdy rozdílné vzpomínky. Avšak přesto mají svoji hodnotu a dávají nám poznat, jak se náš rodinný život za ta léta proměnil, co přetrval a co naopak zcela zmizelo.

Zimní radovánky jsme si s Fandou užívali ještě za pobytu na sejrárně, protože sníh napadl již několik týdnů před Vánoci. Tak jak většina dětí, jsme chodili na stráň u pivovaru na konci města a jelikož byla brzy tma, tak na zábavu zbývalo několik málo hodin odpoledne. A pak v neděli. Já jsem si bral lyže – jasanky, které jsem si přivezl ze Zdíkovce, bráška staré, celodřevěné sáňky nebo boby. Svah u pivovaru byl poměrně prudký, zakončený dole u silnice vodotokem, vedoucím do pivovaru. Proto se vždy při dojezdu dolů muselo prudce zastavit, a to kristánkou, delším plužením, nebo často i pádem. Jelikož jsem měl hodně sjeté hrany jasanek, a zastavení kristiánkou, i když jsem ji uměl na obě strany, bylo pro mě obtížnější, musel jsem s tím tudíž při každé jízdě počítat. Když byl čerstvý hlubší sníh, tak jsem zastavoval telemarkem, který jsem již taky ze Zdíkovce uměl. Fanda nejezdil na sáňkách až ze shora kopce, ale převážně ze svahu šikmo. Pokud možno jsem na něj dával pozor. Přece jenom byl ještě předškolák.

Štědrý den moje i Fandovo zimní radovánky výrazně změnil. Já jsem dostal nové lyže a hůlky a bráška nové sáňky. A jelikož byly vánoční prázdniny a já nemusel chodit do školy, tak jsme je hned druhý den šli vyzkoušet. Dopoledne jsme ale nejdříve všichni čtyři šli do kostela na slavnostní mši Božího hodu vánočního. Já jsem dokonce dostal možnost, jako jeden ze čtyř, ministrovat, na což jsem byl hodně pyšný. Odpoledne, po svátečním obědě, jsme s bráškou konečně vyrazili na svah k pivovaru. Já jsem si nové lyže vynesl na ramenou až na kopec, kde jsem si je nasadil, a spustil se z kopce dolů. Byla to pro mne výrazně pohodovější jízda. Lyžovačku a sáňkování jsme si s bráškou užívali celé odpoledne. I na Štěpána jsme šli celá rodina na dopolední mši. Já jsem tentokrát neministroval a se svolením pana faráře jsem si šel sednout s rodiči a Fandou do lavice. Odpoledne jsme šli s bráškou opět na svah k pivovaru a já jsem se s kamarády zapojil do závodů ve slalomu mezi hůlkami. Na poprvé jsem dopad celkem dobře a i mezi řadou starších kluků jsem se umístil v první polovině soutěžících, z čehož jsem měl pochopitelně velkou radost. Kluci se ptali, kde jsem se naučil tak dobře lyžovat, řekl jsem jim, že jsem rodilý Šumavák. V dalších dnech jsem se zapojil i do skokanských závodů. Na mezi svahu jsme si udělali ze sněhu malý skokanský můstek a k němu najeli dráhu. Každý z nás si zvolil délku nájezdu podle toho, na jak dlouhý skok se cítil. Já jsem pro první skok jel asi ze 3/4 dráhy a bez hůlek. Skočil jsem asi sedm metrů a dopadl na zadek. Kluci, kteří jezdili až ze shora, skákali přes deset metrů. I já jsem postupně chodil výš a výš a taky jsem začal skákat dál a bez pádu. Jak slalomové závody, tak i závody ve skoku jsme organizovali i v dalších dnech, týdnech i další zimy. A já jsem se postupně začal umisťovat mezi prvními soutěžícími. Ve skoku jsem si udělal „osobáček", a to třináct metrů. To rovněž patřilo k nejdelším skokům na tomto můstku. I bráška si v pohodě užíval sáňkování, takže jsme se zimními radovánkami byli nesmírně spokojeni.

Na Silvestra šel taťka odpoledne slavit s hasiči, já s bráškou jsme se šli vydovádět na kopec. Mamka mezitím v klidu připravovala chlebíčky, ovoce, vánoční cukroví a další dobroty na večerní oslavu. Večer jsme všichni poslouchali veselý silvestrovský program v rádiu a po deváté hodině mě s bráškou uložili do postele. Před půlnocí 1946 nás rodiče probudili, abychom přechod do nového roku mohli oslavit s nimi. Ťukli jsme si, trochu se napili a odložili sklenky na připravený stolek. Pak si mamka s taťkou dali pusy a dali je i nám. Taťka nám a všem blízkým popřál pevné zdraví a štěstí, a hlavně mamce úspěšné zvládnutí očekávaného porodu a zdravého potomka do naší rodiny.

Hned 6. ledna byl slaven svátek Tří králů, a jelikož tento svátek jsme ve Volarech slavili poprvé, tak taťka se mezi hasiči informoval, jak se na něj máme připravit. Bylo mu řečeno, že králové budou po Volarech určitě chodit. Mamka připravila dřevěnou tabulku pro napsání začátečních písmen jmen tří králů a taťka tabulku připevnil nad dveře bytu. Já s Fandou jsme měli dovoleno se jít podívat do města, zda tam tři králové opravdu chodí. Potkali jsme je nedaleko naší školy, jak šli směrem ke kostelu a k náměstí. Byli oblečeni do dlouhých, bílých košil, přes ně pěkné ornáty, na hlavách vysoké, na konci zašpičatělé čepice, s napsanými velkými písmeny K, M a B. Moc jim to slušelo. Při cestě ke kostelu postupně zacházeli do jednotlivých domů a během několika minut mohli být na náměstí. Utíkali jsme to honem říct domů taťkovi, který se oblékl a šel na ně ke kostelu čekat a pozvat je i k nám. A nebyl sám. Obdobně na ně čekali i další sousedé. Když na něj přišla řada, tak přivedl tři krále k nám. Všichni tři přišli k nám do bytu, pochopitelně že při průchodu dveřmi se museli všichni sehnout, aby jim nespadly vysoké čepice. Já s Fandou jsme se na počínání třech králů z povzdálí dívali. Kašpar si od Baltazara vzal připravenou bílou křídu, otočil se proti dveřím a s nataženou rukou napsal na dřevěnou tabulku velkými písmeny K+M+B. Pak nám za všechny krále popřál pevné zdraví, mamce, u které bylo markantně vidět velké bříško, úspěšné přivedení na svět nového potomka, a pokřižoval rukou směrem k nám. Pak jim taťka dal do košíčku nějaké dárky, a vyprovodil je z bytu na ulici, kde pokračovali do dalších domů.

Konečně sled týdnů a dnů dospěl do 22. února roku 1946. Již několik dnů před dvaadvacátým byl u mamky i taťky vysoký stav pohotovosti v očekávaném porodu a byla domluvená porodní bába, která mamku navštěvovala několikrát denně.

Jelikož taťka už měl otevřený krám s textilním, střižním a galanterním zbožím, tak byl v podstatě stále doma a byl mamce k dispozici. Čekal na každý její pokyn. Já jsem, pochopitelně, celý týden chodil denně do školy, takže každé dopoledne jsem byl bez informací, co se doma děje. Hned po vyučování jsem vždy chvátal domů, abych zjistil, jestli už mám nového brášku nebo sestřičku.

Dlouho očekávaný slavnostní den D pro mne začal hned po skončení vyučování. Před školou na mě čekal bráška Fanda a když jsem vyšel ze školy, tak mně tu novinu hlasitě oznámil. Vyprávěl mně, jak se všechno seběhlo. Brzy po mém odchodu do školy mu taťka řekl, že má být venku, na ulici nebo na dvoře a že nemá doma překážet. Současně s ním taťka rychle odešel z domu a za chvíli se vrátil s porodní bábou. Bráška byl převážně na ulici před domem a pozoroval cvrkot, ke kterému doma docházelo. Asi po dvou hodinách taťka vyšel před dům a radostně oznámil Fandovi, že máme malinkatou sestřičku a že má být ještě venku. A tak šel před školu a čekal, až budu mít konec vyučování. Narození sestřičky mně slavnostně oznámil a po cestě domů mně celé toto dění vyprávěl. Když jsme přišli domů, tak jsme napřed vešli do krámu, který byl otevřený a já zavolal na taťku, zda máme v krámu počkat, nebo zda budeme moci jít do bytu. Během chvilky přišel, oba nás radostně objal, a řekl nám, že máme sestřičku a po mamce se bude jmenovat Maruška. U mamky byla v ložnici ještě porodní bába a přes pootevřené dveře jsme slyšeli dětský pláč. Důkaz, že opravdu máme sestřičku. Taťka nám řekl, že si zatím můžeme na krámském pultu něco hrát, nebo jít ven. Dali jsme přednost hraní v krámě, kam nám taťka přinesl svačinu. Já jsem si po hraní s Fandou začal dělat i úkoly, které jsme dostali na sobotu. Ta v té době byla pracovní. V předvečer jsme s Fandou mohli jít do našeho pokoje, kde jsme dostali další jídlo. Porodní bába taťkovi řekla, že mamka i Maruška jsou zdravotně v pořádku, pokud by nastaly nějaké problémy, tak má taťka pro ni přijít, že bude doma připravena. Popřála mamce a Marušce zdraví, s taťkou si ťukla, připila vínem a odešla domů. Taťka nám připravil spaní, z pokoje jsme pozdravili mamku, která nám ukázala v peřince zabalenou sestřičku Marušku, a na dálku jsme oběma poslali pusy.

Asi po čtrnácti dnech, po domluvě s panem farářem Procházkou, se konal křest. Všichni v rodině jsme se svátečně oblékli, malou Marušku mamka zabalila do nové peřinky, dala jí krajkovou čepičku, uložila do kočárku a vydali jsme se do kostela. Já jsem, se souhlasem pana faráře, mohl při křtu ministrovat. Byl jsem moc pyšný, že jsem při křtu jako ministrant asistoval a držel nádobu se svěcenou vodou. Tou, po rituálních modlitbách, udělal Marušce křížek na odhalené čelíčko. Po křtu šla celá naše rodina do zákristie, kde pan farář předal vyplněný křestní list se jménem Marie Falářová. Taťka na zdraví Marušky a se svolením pana faráře načal láhev bílého vína, které rozlil do skleniček, a všichni si svorně ťukli. A mamka pak předala panu faráři celý dort. Slavnostní oběd pak pokračoval i doma a zúčastnila se ho i porodní bába. Sestřička Maruška zvládla celý křestní den skvěle, bez problémů.

Tak plynuly dny, týdny a měsíce, a já jsem postupně mohl vozit sestřičku v kočárku. Napřed jen po bytě, a později i venku na dvoře. Bráška Fanda s radostí chodil s námi.

Josef Falář

Zimní Volary.

Fotbalová sezóna 2021 se ani letos nedohraje

Tato zpráva z vedení FAČR na začátku května zaskočila amatérský fotbal a bylo to rychlé, a dle názorového spektra napříč fotbalovým amatérským světem, unáhlené rozhodnutí. Zejména trenéři mládeže tím byli dost zaskočeni. Tatran Volary a jeho vedení ani v tomto období neváhá a po uvolnění některých epidemických opatření zahájil trénink mládežnických klubů, zejména přípravek, a postupně se přidají i žáci a dospělí.

K tomuto problému jsem položil dvě otázky Martinovi Sedlákovi, předsedovi FO Tatranu Volar:

Těšil ses na návrat soutěží?

No, tak z pozice sebe moc ne. Již nejsem nejmladší, a tak je zde strach spíš ze zranění. No, a taky po roce bez tréninku to je o natržené svaly a hlavně o kondici, a ta je pro nás starší nyní asi horší. To, co říkám, je z pozice hráče, coby předseda klubu jsem se na fotbal samozřejmě těšil, vždyť mám doma malé fotbalisty a s nimi to nebylo k vydržení. Jsem rád, že alespoň jim tréninky začaly.

Jak je to s dětmi, bude jich dost?

Děti se na hřiště moc těší a bude jich dost. Já osobně jsem rád, že tréninky začaly a zpráva o ukončení amatérského fotbalu mne dost zaskočila. Soutěže dětí se na okrese mohly dohrát, vždyť šlo o čtyři, maximálně pět zápasů. Nyní se nám to komplikuje a budeme muset popřemýšlet o nějaké náhradě sami. Co se týče dospělých, tak tady si sedneme a vymyslíme tréninkový proces a nějaké přátelské zápasy. Bohužel podle mne jde o unáhlený krok, který musíme respektovat.

Tak to byla slova předsedova k nedohrané sezóně 2020/2021.

A další informace z hřiště?

Bude pokračovat rekonstrukce a dokončení okolí fotbalového hřiště? Na to jsem se zeptal Jana Šnelcera, který se dlouhodobě o tuto práci na stadionu Tatranu Volary stará.

Jak ti chyběl fotbal v době pandemie?

Moc, zejména nečinnost a striktní zákazy k omezení, zejména u tréninků dětí, to mně hodně vadilo.

Jak vidíš případný restart soutěží a myslíš, že by se OP mužů dal dohrát a jak vidíš soutěže mládeže?

O tom, zda soutěže začnou a dohrají se, moc přesvědčený nejsem. Nyní, když vidím, jak se restart stále posunuje, to bude složitější. Jednak se musí trénovat a potom hrát. U dětí i mužů je to velký problém.

Co se plánuje letos na hřišti a jaké je tvé přání pro další období?

Díky získaným dotacím z NSA, Jihočeského kraje a významné finanční podpoře Města Volary budeme realizovat opět několik akcí pro vylepšení zázemí pro sportovní činnost na našem hřišti. V plánu je vylepšení dětského koutku, kompletní regenerace trávníku hlavního hřiště (vyčesání, provzdušnění, vypískovaní a zasetí nové trávy), dokončíme hrací plochu s umělou trávou za vzdálenou brankou včetně ochranných sítí. Dále to bude vybavení tohoto hřiště brankami a střídačkam. V další části to bude rekonstrukce kabin, kde se budou dělat nové stropy včetně zateplení a osvětlení. Přáním do dalších let je vybudování multifunkčních hřišť a tím rozšíření nabídky využití našeho sportovního areálu.

Máš na starost technické zázemí a hrací plochu. Jak je to náročná práce?

Je to náročné, ale mě to baví, zejména údržba hrací plochy, kabin atd. Po tom, co jsem sem přišel a klukům nabídl pomoc, byl trávník ve velmi špatném stavu. Sehnali jsme finance a trávník pomalu zregenerovali. Trávník zhoustl a dobře zakořenil. Letošní regenerace trávníku jistě ještě zvýší jeho kvalitu o další úroveň. Ve Volarech tak budeme mít opět velmi kvalitní hrací plochu. Kabiny a zázemí hráčů postupně také prochází rekonstrukcemi, které jsou potřeba vzhledem ke stáří budov provést.

Na závěr, jak bys pozval diváky, pokud se začne letos a snad na podzim určitě hrát?

Tak v první řadě bych si přál, aby diváků přišlo co nejvíce, bez nich fotbal není fotbalem a věřím, že první návštěva po dlouhém půstu bude stát za to. Pozvu je na dobrý fotbal a pěkné prostředí a na novinky v zázemí pro ně. Prostřednictvím našeho BUFETU H & M, vás mohu pozvat na dobré pivko a klobásu a něco navíc, vždyť tyto ingredience k fotbalu určitě patří a pro naše malé návštěvníky a hráče určitě jejich oblíbené hranolky, nugetky, limo a nějakou tu sladkost.

Ladislav Beran

Přijímáme nové fotbalisty

Fotbalové soutěže sice stojí, ale tréninky budou pokračovat.
Kdo má zájem o fotbal z řad dětí, nabíráme stále do všech mládežnických kategorií, navštivte nás na hřišti, vždy v úterý a pátek od 16:30. Hlaste se u Martina Honnera, který má na starost mládežnický fotbal Tatranu, od něj se dozvíte vše potřebné.
Budeme se těšit na nové zájemce o hru s míčem kopaným.

sobota 12. 6. 2021 od 9:00 po celý den

2.Volarský pěšour

Pět kilometrů, na kterých se budou řešit otázky a plnit tajenka.
Start v infocentru.

Odbor KČT Volary TJ Tatran Volary
volary.sumava@seznam.cz, www.kctvolary.webnode.cz

VOLARSKÉ PEČENÍ
MUZEUM
VOLARY
SOBOTA 5. 6. 2021
OD 10:00
MUZEUM VOLARY
VOLARY
KIC VOLARY

11. června 2021 - 16:00 - Kino Volary
Divadlo Koňmo
vstupné 70 Kč
Karkulka
aneb vyprávění starého vlka
Jsou tedy vlci opravdu kanibalové?
Kdo vlastně co sežral a kdo je skutečný hrdina?
A není nakonec notoricky známá verze pohádky pouhou bulvární pomluvou?
KIC VOLARY

MILAN ĎURIŠ
RENATA DRAHOTOVÁ
PAVEL FALÁTEK
VÁCLAV FIALA
MILENA KUTKOVÁ
PETR KUTEK
VÁCLAV FENCL LOSENICKÝ
KVĚTA MONHARTOVÁ
JIŘÍ RATAJ
TONI SCHEUBECK
MIROSLAV ŠUBRT TÁZLER
HELENA VENDOVÁ
TVŮRČÍ SKUPINA
P 89 PLZEŇ
KIC VOLARY
GALERIE VOLARY
VERNISÁŽ
26. 6. 2021 17:00

ODHALENÍ DŘEVĚNÉHO SRDCE EVROPY
pod nejvyšším bodem cyklostezky Volary - Soumarský Most
VOLARY
dřevěné srdce Evropy
sobota 26. 6. 2021, 15:00
14:30 odjezd cyklovýpravy od Soumarského Mostu
KŘEST VOLARSKÉHO KALENDÁŘE 2022

NAPSAL: JAROSLAV PULKRÁBEK NAKRESLIL: JAKUB RÁKOSNÍK RAGOS_ART